

## Tétova történet

### Záborszky Gábor kiállítása a Vigadó Galériában

A hetvenes évek második felében indult festőnemzedék szépreményű, már a kezdetekkor meglehetősen szakmai sikereket elért képviselője Záborszky Gábor. Kiállítása most a *Vigadó Galériában* azokat a benyomásokat erősíti meg és föl, amelyeket munkái már évekkal ezelőtt keltettek bennem. Záborszkyt tétovának látom: mintha állandó döntéskényszerben vergődne, hogy intellektuális vagy érzéki-indulati festő legyen-e (miközben a két művészi attitűd nem zárja ki egymást); mintha unná igen korán fölvetett manírjait, de megsza badulni sem akarna vagy merne tőlük; mintha el kívánná hagyni a felszínt, de nem mer valóban mélyebbre vágni.

Kiállítása két tételből áll. Az elsőt finom és esztétikus, ám lényegüket tekintve megszokott „biennálégrafikák” alkotják, melyek művészettörténeti utalásokkal-parafrázisokkal élve hidat igyekeznek verni a kezdetek és napjaink közé. A barbár formákat érzékeny, gondosan megdolgozott felületek takarják; a lapokon rögzített ormótlan lények egyszerre ősi ábrázolatok és ironikus idézetek hordozói. Ugyanakkor háttérrel, egyben valamiféle magyarázat kíséretet adnak a

kiállítás lényegét jelentő második tételhez, a látványos festmény- és tárgye gyűtteshez.

Az oltárszerű hármasképből és két festményből szerveződő mű ugyan nem tartozik szükségképpen össze, ám a rendezés akarva-akaratlan azt hangsúlyozza, hogy a munkák nemcsak egymást erősítik, de berendezett térként működnek. Végül is persze mindegy. A két aranyszínű festmény — tagadhatatlan utalással a francia Yves Klein lassan harmincéves gesztusaira — önmagában nem sokat jelent, az általuk közrefogott vegyes technikájú triptichon „árnyéka” azonban kétségtelenül megnyúlik általuk. A kiállítás magva — címét is erről kapta — tehát *A változás kora*, amely értelmezhető sorozatként (a pogányságtól a kereszténységig vezető utat szimbolizálva), s fölfogható valamifajta szinkretikus oltárként is. Az első tábla napjele és kutyakoponyája, a második kereszttel jelölt szarvasmarha homloka, s a harmadik emelkedő nagy keresztje egy — számomra — indokolatlan és csak közhelyekkel magyarázható mítosz-interpretációt jelenít meg, a zavar és a bizonytalanság homályában.

Hajdu István